

1 ROZENKWARTS

Wie laat zich nu vrijwillig tien dagen lang opsluiten zonder eten? Franka Kingma parkeerde haar auto langs de kant van een verlaten landweg en stapte uit. Ze keek om zich heen en nam het vlakke landschap in zich op. Ze miste de stad nu al. Een slingerende grindweg was ze slechts verwijderd van eenzame opsluiting. Lange, saaie dagen met een rammellende maag en te veel tijd om na te denken. Dit was niet bepaald haar idee van vakantie.

Even overwoog ze om te keren en plankgas terug te rijden naar Amsterdam, naar Jasper. De gedachte dat hij niet op haar zat te wachten, hield haar tegen. Uit de binnenzak van haar leren jack pakte ze een sigaret. Ze stak hem op en inhaleerde diep. Jasper. Het onzalige plan om alleen naar een kuuroord te gaan was van hem afkomstig. Franka moest maar eens goed nadenken over hoe belangrijk hun relatie voor haar was. De grens was voor hem bereikt. Hij had geen zin meer om de gaten in haar agenda te vullen.

Eigenlijk was ze verbaasd dat het nog zo lang had geduurd. Haar carrière kwam immers altijd op de eerste plaats. Kennelijk had ze zijn geduld te lang op de proef gesteld. Crisis na crisis had ze weten te bezweren door beterschap te beloven: ze zou minder gaan werken. Nu, echt.

De afgelopen jaren was Franka uitgegroeid tot een succesvol strafrechtadvocate. Ze werkte minstens zestig uur per week. Zelfs thuis kon ze haar cliënten niet loslaten. Meestal

zat ze nog tot 's avonds laat met haar neus in de dossiers, een glas wijn binnen handbereik. Ze ging zo op in haar werk dat ze niet in de gaten had dat Jasper vaak ongelukkig was.

Het was niet de eerste keer dat hij erop zinspeelde een streep onder hun relatie te zetten, maar ze had zijn dreigementen nooit serieus genomen. Dit keer was het hem me-nens. Als Franka het roer niet om zou gooien, was ze hem kwijt. Hij wilde een gezin.

Franka moest er niet aan denken, althans, nog niet. Hoe moest ze haar baan combineren met het moederschap? Daar had Jasper een oplossing voor bedacht: hij wilde best huisman worden. In bedekte termen had ze hem duidelijk gemaakt dat zij geen huisman wenste, om dezelfde reden als dat zij nooit huisvrouw zou kunnen zijn.

Franka wist serieus niet wat ze erger vond: haar carrière op een laag pitje zetten, of afscheid nemen van Jasper. Van de weeromstuit was ze weer gaan roken. Al paffend nadenken over kinderen, dat was misschien al veelzeggend genoeg. Ergens was het wel goed om een periode in ledigheid door te brengen, zodat ze kon voelen wat het einde van hun verhouding werkelijk voor haar zou betekenen. Toch zag ze er als een berg tegen op.

Geen nieuws, geen internet, geen Facebook, geen Twitter, uitgerekend in een week waarin het vonnis werd gevelde in die zware vastgoedfraudezaak. Zij had de captains of industry verdedigd tegen wie respectievelijk vijf en acht jaar cel was geëist. Het zou haar niet gebeuren dat zij, Franka Kingma, verstoken zou blijven van de uitspraak. Daar zou ze nog wel wat op vinden.

Franka gooide de half opgerookte sigaret in het vochtige

gras, snoof de zilte lucht op en stapte weer in haar auto. Het waren maar tien dagen, die zou ze wel overleven.

Villa Rozenkwarts lag verscholen tussen de bomen aan het einde van een statige oprijlaan. In het schemerlicht zag ze het grote, vermiljoenrode landhuis met het rieten dak. Het landgoed leek in werkelijkheid nog uitgestrekter dan op de foto's die ze op internet had gezien. In het aangrenzende weiland stonden paarden. Ze vroeg zich af hoe ver de zee was. In de wijde omtrek waren geen duinen te bekennen.

Langzaam reed Franka over het grind, dat onheilspellend knarste onder haar wielen. Er stonden al een paar auto's bij het huis geparkeerd. Ze had begrepen dat er nog zeven andere gasten in het kuuroord zouden zijn. De groepen werden bij Villa Rozenkwarts bewust klein gehouden, zodat de gasten voldoende individuele aandacht kregen.

Franka was geen groepsmens. Aan reizen met gezelschappen had ze een bloedhekel en ze wilde zelf uitmaken met wie ze haar kostbare vrije tijd doorbracht. Ze had zich voorgenomen om zich zo veel mogelijk te onttrekken aan het programma.

Dat was volgens de website geen probleem: 'In Villa Rozenkwarts moet niks, maar mag alles,' zo luidde het adagium. Met de andere gasten had ze dus niets te maken, hoewel ze stiekem wel nieuwsgierig was. Wat voor types waren het? Aan de auto's te zien zaten sommigen er in elk geval warm-pjes bij.

Franka parkeerde haar oude diesel onder een kastanjeboom en stapte uit. De geur van wierook kwam haar tegemoet. Ze liep naar de deur, die uitnodigend openstond.

Naast de ingang hing een soort verkeersbord met een mobiele telefoon en een rood kruis erdoor. Ook dat nog.

Ze stapte naar binnen en zette haar rolkoffer op de grond. Een rij pantoffels staarde haar aan. Haar oog viel op een tweede verbodsbord, met schoenen erop.

Met tegenzin trok ze haar hoge zwarte laarzen uit en smeed ze onder de kapstok. De klap van haar hakken op de plavuizen vloer echode door de lange gang en daarna was het weer stil. Zo stil dat ze niet het gevoel had dat er al iemand binnen was.

Op kousenvoeten volgde ze het spoor van waxinelichtjes en rozenbladeren. Voor Franka geen pantoffels, want die vielen in de categorie ‘verboden schoeisel’, en bovendien: ‘niks moet’.

In de nissen van de muren stonden aan weerszijden Boeddhabeelden en dampende schaaltes wierook. Ze passeerde een zaaltje met gekleurde kussens, matten en dekens op de vloer. De ruimte was verlaten, maar er fonkelden kaarsen en het rook er aangenaam naar vanille en kaneel. Tot haar opluchting zag ze dat er een muziekinstallatie stond. Dat was goed om te weten, de stilte vloog haar nu al bijna aan.

Langzaam liep ze door naar de volgende ruimte, waar iemand met krullen met de rug naar haar toe op de grond in meditatiehouding zat. Ze aarzelde of ze iets moest zeggen, maar zag net op tijd het bordje ‘stiltekapel’.

De ruimte had grote gebrandschilderde ramen met Bijbelse taferelen. Snel maakte ze zich uit de voeten. Het kaarslicht leidde haar verder naar een massieve deur aan het einde van de gang. Voorzichtig duwde ze hem open. Dit moest de gemeenschappelijke huiskamer zijn waarover ze had gelezen. Dat was de enige kamer waar sociaal gedrag gewenst was.

Wie geen behoefte had aan contact, kon de huiskamer maar beter mijden of zich terugtrekken op zijn kamer of in de sauna, waar in principe ook het stilte-regime gold.

Franka monsterde de ruimte, zwijgend, huiverig om de stilte te doorbreken. In het midden van de kamer brandde de open haard. Een blonde vrouw staarde in de vlammen. Aan een gedekte tafel zat een wat oudere heer met een kop thee aan zijn lippen. Op de bank met diepe kussens lag een meisje, of een jonge vrouw, dat kon ze niet goed zien, met haar ogen dicht.

Met een kuchje maakte Franka haar aanwezigheid kenbaar.

De vrouw bij de haard draaide zich direct om. 'Zo, ik ben gelukkig niet de enige die zondigt,' zei ze terwijl ze op Franka afliep.

'Pardon?'

'Ik zag dat je net buiten nog een peuk stond te roken.'

'Ah, dat.'

De vrouw stak haar hand uit. 'Esmée Lejeune.'

'Franka Kingma.'

'Ik maak hem ook net uit,' zei Esmée, 'en dat niet alleen, ik heb net ook nog een rode wijn genomen bij mijn biefstuk.'

'Hoofdpijn.'

'Jij?'

'Nee, jij straks,' zei Franka. 'Als je niet goed afbouwt voor het saptasten krijg je hoofdpijn, dat las ik in de brief met instructies. Koffie, vlees en alcohol, ik laat het al twee weken min of meer staan. Alleen die sigaretten...'

Esmée haalde haar schouders op. 'Ik ben toch al een wrak, die koppijn kan er ook nog wel bij.'

Franka voelde niet de behoefte om meteen te informeren

naar het hoe en waarom van het wrak-zijn van deze Esmée. De vrouw kwam haar vaag bekend voor. Aan haar accent te horen was ze een stadsgenoot.

De jonge vrouw was ondertussen opgestaan van de bank en kwam zich voorstellen.

‘Lotje Engels. Is dit je eerste keer?’

‘Ja, en waarschijnlijk ook de laatste,’ antwoordde Franka naar waarheid.

‘Dat denk je nu, maar sapvasten werkt verslavend.’

Lotje Engels had een mooie glimlach. Het was helemaal een mooi, popperig meisje met haar opgestoken bruine haar. Ze droeg een strakke broek met zwierige, wijd uitlopende pijpen en een nauwsluitend T-shirt met een ronde hals die haar ranke, uitstekende sleutelbeenderen blootlegde.

‘De hoeveelste keer is dit voor jou?’ vroeg Franka.

‘Mijn zesde. Toen ik nog danste deed ik het om af te vallen,’ zei Lotje. ‘Nu doe ik het om tot nieuwe inzichten te komen.’

Een balletdanseres, natuurlijk, zo zag ze er ook uit.

‘Als jij een week niet eet, kunnen we je straks opvegen,’ zei Esmée, ‘je lijkt wel een Biafrakindje.’ Lotje keek haar niet-begrijpend aan.

De man aan tafel slaakte een ostentatieve zucht. ‘Het gekakel begint nu al, hoor ik. Ik ben in een kippenhok beland in plaats van in een kuuroord.’

Franka was te verbouwereerd om iets te zeggen, net als haar gesprekspartners, die geschrokken naar de botterik keken. De ongemakkelijke stilte werd doorbroken door zijn schaterlach.

‘Dames, dames, ik maakte een grapje,’ zei hij terwijl hij opstond.

Franka zag nu pas hoe lang hij was.

‘Het is buitengewoon prettig om vrouwenstemmen om mij heen te hebben. De stilte beviel me veel minder. Thuis is het ook al zo stil.’ Hij haalde een hand door zijn golvende grijze haar en voegde zich bij hen. ‘Pieter is de naam, Pieter Koch, wacht, ik schenk thee voor jullie in.’

Nog altijd zwijgend keken de vrouwen hem na. Met lange passen en een kaarsrechte rug liep Pieter Koch naar een trolley waarop grote thermoskannen stonden uitgesteld. Zonder verder iets te vragen vulde hij mokken met thee.

Alleen Esmée had haar oordeel al klaar. ‘Lul,’ zei ze, net hard genoeg voor Pieter om het te kunnen horen, maar hij negeerde het en kwam doodgemoedereerd met een allervriendelijkste uitdrukking op zijn gezicht terug wandelen.

‘Detox-thee voor de lady’s, met paardenbloem en brandnetel, buitengewoon heilzaam,’ zei hij toen hij de glazen aanreikte. ‘Proost. Zullen we ons bij de haard vervoegen in afwachting van de andere vier gasten?’

Gedwee volgden ze Pieter en gingen rond het haardvuur zitten.

‘Biafra is trouwens een Noord-Afrikaanse provincie waar eind jaren zestig een burgeroorlog woedde,’ zei Pieter tegen Lotje. ‘Dat leidde tot hongersnood en kindersterfte. Daarna raakte het in de mode om te magere kinderen Biafrakindjes te noemen, maar dat was ver voor jouw tijd.’

‘Nou, bedankt Esmée,’ zei Lotje.

‘Persoonlijk zou ik je nooit zo noemen,’ zei Pieter, ‘maar ik ben het met Esmée eens dat het gezien je gebrek aan reserves niet verstandig is om een week niet te eten.’

‘Bent u de groepsleider hier?’ vroeg Franka.

‘Nee, bewaar me, en zeg alsjeblieft jij.’

‘Sorry.’

Pieter Koch gaf Franka een knipoog. ‘Hindert niet. Ik begriip de verwarring. Ik ben altijd geneigd om meteen de leiding te nemen.’

Opnieuw een stilte. Dit was nog niet het moment om door te vragen. Franka bedacht dat ze nu al meer wist van deze nog incomplete groep dan haar wellicht lief was. Spoedig zou er een keerpunt komen; nog voor er een band was met wie dan ook, moest ze zich afzonderen. Alleen in afzondering zou ze goed kunnen nadenken over Jasper. Was hij het waard om haar carrière op een lager pitje te zetten?

Jasper en zij waren al veertien jaar samen. Ze hadden elkaar ontmoet in Leiden, waar Franka rechten studeerde. Jasper was een gesjeesde conservatoriumstudent maar timmerde aan de weg als singer-songwriter. Af en toe kwam hij spelen op de sociëteit in ruil voor gratis bier. De Gitaarjongen, zo noemden zij en haar vriendinnen hem altijd. Franka glimlachte bij de herinnering. Van die gitaarjongen was niet veel meer over. Er was indertijd iets in hem wat haar raakte. Hij was eerder aandoenlijk dan stoer en zijn tedere liedjes bleven dagenlang in haar hoofd hangen. Misschien waren het juist wel de kinderlijk simpele liedteksten die haar beroerden. De eenvoud waarmee hij tot de kern kwam van haar gevoel, dat vond ze destijds puur kunstenaarschap.

De lust in het spelen was hem de afgelopen jaren vergaan. Het stoorde Franka eigenlijk dat hij totaal niet ambitieus meer was. Het was alsof haar tomeloze ambitie hem juist verlamde. Het irriteerde haar dat hij vaak halve dagen in zijn badjas rondliep, zuchtend en stinkend. Om je dromen na te

jagen, moet je offers willen brengen, was haar motto. Door keihard te werken had zij nu een kantoor in een grachtenpand met een koperen bord tegen de gevel met haar naam erop. Misschien maakte ze Jasper onzeker, had haar energie een omgekeerd effect op hem.

‘Daar zullen we nummer vijf hebben,’ zei Pieter. ‘Een man, helaas.’

Het was de krullenbol uit de meditatieruimte. Wat onvast op de benen liep hij de kamer binnen, zijn blik gefocust op de poef bij het haardvuur. Zwijgend ging hij zitten. Een uitgeputte jonge man in een te oud lijf, in zichzelf gekeerd, zoekend naar een opening, bedacht Franka.

De man kwam overeind, stelde zich voor als Remy en ging na het rondje handenschudden weer rustig op de poef zitten om een tijdschrift te lezen. Nu ja, hij las niet echt, hij bladerde, maar hij had wel aandacht voor iedere pagina. Goedkeurend knikkend sloeg hij ze om. Soms gebruikte hij daarbij zijn met speeksel bevochtigde wijsvinger, iets waar Franka zich mateloos aan kon ergeren. Hij had een atletisch lichaam, zag ze, maar het had een vreugdeloze uitstraling. Ze kon zich voorstellen dat hij aantrekkelijk zou zijn als hij goed in zijn vel zat.

Franka vond het interessant dat deze krullenbol de groep zo duidelijk nog niet toeliet, of sterker nog, buitensloot, net als zij eigenlijk. Ze had nog niets van zichzelf prijsgegeven. Ze had een kop thee geaccepteerd, maar dat was dan ook alles. Werden de verhoudingen nu al bepaald, in de luttele minuten dat ze hier zaten, starend naar het haardvuur?

Ondanks haar hekel aan groepen fascineerde het groeps-

proces haar zeer. In haar werk had ze er veelvuldig mee te maken. Hoe vaak kwam het niet voor dat een verdachte zich willoos had laten meeslepen door een groep? Of dat er juist binnen een groep een explosie van geweld was ontstaan, aangewakkerd door iets of iemand? Er was altijd iemand die de leiding nam, dat was de natuur, en er waren altijd volgelingen. Ze vroeg zich af wat haar plaats zou worden in dit gezelschap. Nu al was ze nieuwsgierig naar het gewezen danseresje, en naar de blondine met de grote bek en haar nicotinezucht. Wie waren deze mensen?

Door haar werk bezat ze een flinke dosis wantrouwen en was ze haar naïviteit ten aanzien van mensen voor een deel verloren. Zij had de duistere kant van de mens leren kennen, en niet altijd tot haar genoegen. Tegelijkertijd wist ze, ook door haar werk, dat ze niet te snel moest oordelen over iemand: een karakter was nooit zwart-wit.

Vanuit haar ooghoek zag Franka een enorme gestalte de kamer binnenkomen. Hoewel ze de neiging had meteen haar hoofd om te draaien, hield ze zich in. Aan de gezichtsuitdrukking van Esmée kon ze aflezen dat zij iets onwelvoelijks waarnam.

Franka draaide zich om en keek recht in het gezicht van een zwaarlijvige man. Hij had dicht bij elkaar staande ogen en torste een indrukwekkende hoeveelheid gewicht met zich mee, iets wat hem zichtbaar moeite kostte. Het zweet parelde op zijn voorhoofd.

‘Zo,’ zei hij iets te nadrukkelijk, ‘ik ben weer thuis.’

De groep keek hem niet-begrijpend aan en er viel een ongemakkelijke stilte.

‘Bij wijze van spreken dan, hè,’ zei hij. ‘Dit is de enige plek

waar ik me echt thuis voel. Hier voel ik me verbonden met iedereen die er niet meer is. Ik ben Mark trouwens.'

Onhandig schuifelde hij langs de bank om alle gasten te begroeten. Franka huiverde toen hij met zijn vadsige hand de hare drukte. Tien dagen niet eten was geen oplossing voor deze man, die zo te horen niet alleen lichamelijke problemen had. Om een kamer met vijf volslagen vreemden je 'thuis' te noemen, dat ging haar echt te ver. Gelukkig ging Mark op de bank naast Esmée zitten. Het was het type man dat ook in overdrachtelijke zin onmiddellijk te veel ruimte innam. Hij boog naar Esmée toe en snoof haar geur op.

'Heb jij gedronken?'

'Waar bemoei jij je mee?' Esmée schoof demonstratief opzij.

'Nergens mee, maar ik kan het ruiken,' zei Mark. 'Ik drink al weken niet en hou me aan het dieet, dus mijn zintuigen staan op scherp.'

'Ja, ik heb gedronken. Nou en? Twee glazen wijn, heerlijk!' Triomfantelijk keek Esmée de groep rond. 'Verder nog iemand wat te zeiken?'

'Nee hoor, het is jouw lichaam,' zei Remy, die zowaar even opkeek uit zijn tijdschrift.

'Weet je zeker dat het er geen drie waren?' Pieter Koch zei het lachend, maar Esmée kon het plagerijtje aan haar gezicht te zien niet waarderen.

'Mensen, laten we het gezellig houden alsjeblieft,' zei Mark. 'Ik heb twee jaar gespaard om hier weer naartoe te kunnen, en ik wil echt dat we het leuk hebben met elkaar.'

Franka voelde weerzin bij de gedachte aan zogenaamd gezellige avonden met Mark bij de haard en besloot in te grijpen.

‘Sorry, Mark was het, hè?’ begon ze. ‘Mark, ik ben hier niet voor de gezelligheid en zoals ik het nu bekijk, gaat dat de komende dagen ook niet veranderen. Als je het niet erg vindt, zul je het zonder mij moeten doen deze week.’

‘Ik ben hier ook niet voor de lol,’ zei Lotje, ‘maar ik heb er geen bezwaar tegen als het gezellig wordt.’

Mark bedankte haar met een hoofdknik. Hij zag er gekwetst uit. Franka voelde zich meteen schuldig. Het was niet haar bedoeling geweest om hem een ongemakkelijk gevoel te bezorgen, maar ze wilde wel duidelijk zijn. In dit soort situaties kon overdreven beleefdheid wel eens slecht uitpakken; voor ze het wist zat ze de hele week naar de sores van zo’n Mark te luisteren.

De ongemakkelijke stilte werd verbroken door een rinkelende telefoon op de gang, die meteen werd opgenomen: ‘Anneke Boon.’ Het bassige stemgeluid vulde de gang.

Anneke Boon was de eigenaresse van Villa Rozenkwarts. Ze wist zich goed te verkopen, want vrijwel alle damesbladen hadden al grote interviews met haar geplaatst over haar gerenommeerde kuuroord. Door haar bekendheid was het nu zelfs *bon ton* aan het worden om te gaan sapvasten in haar villa. La Boon verkocht die peperdure arrangementen, heel slim, ook als ‘burn-out-preventie’ en er waren werkgevers en zorgverzekeraars die een verblijf in Villa Rozenkwarts hierom vergoedden.

Franka wist niet wat de achtergrond was van Anneke. Iedereen mocht zich immers natuurgenezer noemen, of magnetiseur. Anneke Boon beweerde dat zij iemand door liefde, aandacht, reinheid, rust en regelmaat binnen een week tien jaar jonger kon krijgen. Haar speciale kruidentheo had een

reinigende werking op vitale organen. In de villa had ze een goedlopende winkel met tachtig soorten thee en geneeskrachtige stenen, wist Franka uit de bladen.

De eigenaresse zelf woonde in een privéleugel van het huis, die uitkeek op de weilanden. Franka herinnerde zich een foto van Anneke Boon op haar favoriete paard, waarop ze een bijna koninklijke uitstraling had. Mevrouw Boon had het goed voor elkaar, zoveel was duidelijk.

‘Welkom in Villa Rozenkwarts allemaal.’ Anneke Boon kwam met gespreide armen op de groep aflopen. Haar stem klonk een stuk zalvender dan even daarvoor in de gang, toen ze de telefoon opnam. Het viel Franka op dat Anneke alle deelnemers bij naam kende en dat ze zorgvuldig afastte hoe ver ze kon gaan met haar begroeting. Franka schudde ze rustig de hand terwijl ze haar andere hand op Franka’s schouder legde. Mark kreeg een knuffel, net als Lotje, Esmée en Remy kregen een aai over hun wang en Pieter Koch gaf ze drie klapzoenen.

‘Wat heerlijk dat jullie er zijn.’

Anneke liet een stilte vallen, ging zitten en iedereen volgde alsof het vanzelfsprekend was haar voorbeeld. ‘Rozenkwarts, jullie weten allemaal waar het voor staat?’

Lotje knikte.

Anneke diepte een steen op uit haar broekzak. ‘Kijk. Mooi, hè? Edelsteen. Als jullie goed hebben opgelet zagen jullie ze al liggen in de gang. Vettig, roze, doorzichtig. Maar dat is slechts de buitenkant. Jullie zijn hier gekomen voor de binnenkant.’

Ze legde de steen in haar geopende hand en liep ermee door de kamer. ‘Rozenkwarts staat voor de essentiële zaken

in het leven, voor het hart en de liefde. De steen opent het hart om liefde te ontvangen én om liefde te geven.'

Ze maakte een rondje door de kamer en ging vervolgens in kleermakerszit voor de haard zitten. Met haar staalblauwe ogen keek ze de groep rond en vervolgde haar betoog: 'Tege-lijkertijd trekt rozenkwarts vriendschappelijke en spirituele relaties aan en bevordert hij zelfacceptatie en eigenwaarde. Als iemand zich al afvroeg waarom deze villa heet zoals-ie heet, dan is die vraag bij dezen beantwoord. Maar dan ben ik er nog niet. Rozenkwarts bevordert empathie, kalmeert bij verdriet en stimuleert creativiteit, seksualiteit en vruchtbaarheid.'

Toe maar, dacht Franka, maar ze sprak de woorden per ongeluk hardop uit.

'Is dat te veel voor je, Franka? Of zit er niets van je gading bij?'

Franka haalde haar schouders op.

'Enfin. Sceptici zijn er altijd, maar ik geloof in de geneeskracht van edelstenen. Alle kamers in dit verblijf dragen de naam van een edelsteen. Jullie zijn door mij persoonlijk aan een steen gekoppeld. Als het goed is, past de kamer je als een handschoen. Ik weet door de antwoorden op de inschrijfformulieren al veel van jullie, en op basis daarvan kan ik zo ongeveer bedenken wat jullie hier willen bereiken. Als de kamer je niet bevalt, hoor ik dat graag vanavond nog.'

Anneke liet opnieuw een stilte vallen en keek rond, net zo lang tot ze met elk van de aanwezigen oogcontact had gehad. Met haar betoog had ze de nieuwsgierigheid van de groep gewekt. Franka was stikbenieuwd naar haar kamer. Ze hield ervan om in hotels te slapen, iets wat Jasper totaal niet be-

greep. De gesteven lakens, speciaal voor haar, de minibar, gevuld door iemand anders, en de grote, onweerstaanbaar zachte badhanddoeken. Zij, als verdediger van het recht, had één grote zonde: ze stal wel eens een badlaken uit een hotel, als aandenken.

Nog niet één keer was ze betrapt en inmiddels was ze ervan overtuigd dat deze minimale verliezen in de begroting van het etablissement waren ingecalculeerd. Pronkstukken in haar verzameling waren een Four Seasons, een Ritz-Carlton en een Radisson. Jasper weigerde zich met deze badlakens af te drogen, de moraalridder. Vermoedelijk voelde hij zich dan even, een nanoseconde, superieur.

‘Zelf slaap ik in het privégedeelte van Villa Rozenkwarts. Als jullie hier uit het raam kijken, zie je achter het zwembad mijn woonkamer en aangrenzend mijn kantoor en de winkel. Die vleugel is na zeven uur ’s avonds verboden terrein voor jullie. Maar wees gerust, jullie zullen mij meer zien dan je lief is.’ Bij die laatste opmerking gaf ze een cynisch lachje prijs.

Franka liep net als de anderen naar het raam en wierp een blik op het domein van Anneke. Deze kant van de vleugel – de zwembadkant – had kleine ramen, in tegenstelling tot de andere kant, waar grote ramen uitkeken op de paarden in het weiland, dat zich tot aan de horizon uitstrekte.

‘Het zwembad is dag en nacht open,’ hoorde ze Anneke zeggen. ‘Als iemand ’s nachts iets van zich af moet zwemmen, wil ik dat dat kan. De verlichting is alleen uit, anders doen we allemaal geen oog dicht, maar bij de deur naar de tuin ligt een zaklantaarn, die kunnen jullie gebruiken.’

Pieter Koch keek vertwijfeld. ‘Misschien een rare vraag,

maar ik heb geen zwembroek bij me. Is dat een probleem?’

‘Dat kan een probleem zijn,’ zei Anneke, ‘dat is afhankelijk van de groep en misschien ook een beetje van jouw adamskostuum.’

Pieter Koch keek geamuseerd en wreef over zijn borst. ‘In dat opzicht zal ik u niet teleurstellen.’

‘Nu ja, het gaat niet om mij,’ zei Anneke, ‘maar ik kan me voorstellen dat er gasten zijn die zich storen aan naaktloperij. Zijn die er?’

‘Hangt van het moment af,’ zei Lotje.

‘Niet tijdens het eten,’ grapte Esmée.

‘Ik heb het eerlijk gezegd liever niet.’ Remy profileerde zich vooralsnog niet als het zonnetje van de groep.

‘Oké, dan kan het dus niet, Pieter.’ Anneke klonk resoluut. ‘Als er één iemand is die bezwaar heeft, is dat genoeg.’

‘Maar hoe doen we dat dan in de sauna?’ vroeg Lotje.

‘We zijn hier gewend om een handdoek of sarong om te slaan in de Finse sauna. Het is de bedoeling dat iedereen zich op zijn gemak voelt. Voor de mensen die privé lekker bloot willen zweten is er de eenpersoons infraroodsauna. Even intekenen op het schema, en dan heb je een kwartiertje helemaal voor jezelf. Niet langer dan een kwartier à twintig minuten, let daar wel op. Het lijkt niet zo warm, maar daar vergis je je in. Probeer wel regelmatig te gaan, want de sauna helpt bij het afvoeren van de afvalstoffen die vrijkomen bij het vasten.’

Anneke pakte een rieten mandje van de boekenplank en schudde ermee. ‘De sleutels. Ik geef jullie ze vast. We missen alleen Katja en Jorik nog, en dan zijn we compleet. Heeft iemand al iets te vragen, of zal ik jullie vertellen wat jullie ver-

der deze week te wachten staat? De meesten weten dat wel zo ongeveer, behalve misschien Esmée, die lastminute heeft geboekt, nietwaar Esmée?’

Esmée knikte.

‘Jou moet ik dus extra in de gaten houden, omdat je niet hebt afgebouwd. En als mijn neus me niet bedriegt heb je ook nog een borrel gedronken eerder vanavond.’

De zucht van Esmée maakte de anderen aan het lachen. Ze probeerde snel haar handtas dicht te ritsen, waarin Franka behalve een pakje sigaretten ook een heupflaconnetje zag zitten.

‘Heb je al spijt dat je bent gekomen?’ vroeg Anneke. ‘Je mag nog weg, hoor. Sterker nog, je mag altijd weg. Het is hier geen gevangenis. Maar als je blijft, beloof ik je dat je jezelf niet meer terug kent over tien dagen. De pijn, de stress en het verdriet in deze groep kan ik bijna vastpakken. Voelen jullie het ook? Ik kan er bijna plakjes van snijden. Die zwaar-te ga ik omzetten in lichtheid, in lucht, in zonnestralen. Haal maar eens diep adem allemaal en probeer het verloop van die ademtocht te onthouden, zodat je na de kuur het verschil kunt voelen.’

Pijn, stress, verdriet. Franka voelde niets van dat alles. Ze ademde diep in en hield haar adem vast. Weerstand, dat voelde ze wel. Als het waar was wat Anneke ervoer, dan zou Franka binnen de kortste keren worden geconfronteerd met de ellende van de andere gasten. Andermans droefenis was het laatste waar ze op zat te wachten. Ze voelde zich al naar genoeg over de tranen van Jasper. Misschien was het haar schuld dat hij ongelukkig was. Na de verhuizing naar Amsterdam was het begonnen. Er kwam steeds minder uit zijn

handen en hij raakte steeds verder geblokkeerd. Hoe langer ze erover nadacht, hoe stommer ze het vond dat zij hier zat en niet hij.

Ondertussen was er een niet onknappe vrouw binnengekomen die er opvallend verslonsd uitzag. Die kon wel een opfrisbeurt gebruiken. Franka schaamde zich voor haar gedachte. Eerste indrukken kloppen doorgaans niet, sprak ze zichzelf toe.

‘En daar is nummer zeven, welkom Katja, kom erbij.’

‘Sorry dat ik te laat ben,’ zei ze.

‘Geen probleem,’ zei Anneke, ‘er is geen vastomlijnd programma vanavond, dus jullie zijn vrij om te doen waar je zin in hebt, maar ik verzoek jullie wel altijd stipt op tijd te zijn voor de massages, meditaties en klysma’s. Ik zie sommige mensen verschrikt kijken, maar het klysma is een nagenoeg pijnloze behandeling. We hebben zeer deskundige masseurs in dienst die jullie begeleiden. De spoelingen zijn niet verplicht, maar wel aan te raden, want du moment dat je gaat vasten, liggen de darmen volledig stil. Het komt erop neer dat de troep die zich daar nog bevindt, er zo snel mogelijk uit moet. Alleen dan krijg je een rein lichaam en, misschien nog wel belangrijker, een reine geest. Denk er nog even goed over na, want vanavond maak ik de schema’s voor morgen.’

Dit begon nu al een behoorlijk ongemakkelijke toestand te worden. Franka had de fysieke aspecten van het sapkuren verdrongen, maar onsmakelijke beelden drongen zich nu aan haar op. Haar maag rammelde. Wat deed ze hier in godsnaam? Haar vertwijfeling moest Anneke niet zijn ontgaan, want ineens voelde ze een zachte hand op haar schouder.

‘Franka?’

Ze draaide zich om. De dwingende blik van Anneke overrompelde haar.

‘Je hoeft niet bang te zijn, Franka. Er gebeurt niets wat jij niet wilt, oké? Jij bent de baas over je eigen lichaam. We doen straks nog een meditatie in de stiltekapel om het hoofd leeg te maken. Al die indrukken die jullie nu krijgen zijn wat veel. Kom vooral als je zin hebt, daarna zul je je meer ontspannen voelen.’

Moest ze zich overgeven aan deze malligheid? Ongevraagd legde Anneke haar hand op Franka's wang. Intuïtief duwde ze hem weg. Op de een of andere manier vond ze het gebaar intimiderend in plaats van uitnodigend.

Anneke keek haar indringend aan, maar hield haar handen verder thuis. Franka was niet van plan zich zo gemakkelijk gewonnen te geven. ‘Niets moet’ was toch het motto?

‘Oké, ik kijk wel,’ zei ze om ervanaf te zijn.

Nog voor ze de woorden had uitgesproken was Anneke alweer met iemand anders bezig. Ze had de beide handen van Mark vastgepakt. ‘Welkom terug, kerel, goed dat je er weer bent.’

De tranen sprongen in zijn ogen. ‘Zeg dat wel. Als ik er-
gens aan toe ben...’

‘Gaat het niet goed?’

‘Dat is zacht uitgedrukt. Alles is koud en donker, ik...’

Anneke onderbrak hem en legde een vinger op zijn mond. ‘Dat komt allemaal nog. Neem een kop thee en kom daarna naar de kapel. Er wordt nog veel gepraat de komende dagen, maar het is beter dat je eerst even ontspant. Snuif de lucht op van het platteland, laat je raken door de stilte, concentreer je op je adem en voel hoe rustig het in jezelf wordt.’

Franka nam het tafereel met enige verbazing in zich op. Op gepaste afstand bekeek ze de groep. Wie waren al deze mensen en wat moest ze ermee? Ze voelde dat iemand precies hetzelfde bij haar deed en zag uit een ooghoek dat Pieter Koch haar stond te observeren. Toen ze zich naar hem toe draaide en zijn blik zocht, keek hij weg.